

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. május 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MIATYÁNK VII. – ÉS NE VÍGY MINKET KÍSÉRTÉSBE

Énekek: 682; 338; 438,1,9

Lekció: Mt 4,1-11

Alapige: Mt 6,13a

Imádkozzunk!

Olyan jó, hogy ezen a reggelen is Téged hívhattunk segítségül Úr Jézus Krisztus. Azt kértük az énekekben az előbb, hogy aki szenvedésben engedelmes voltál, kísértésben győztél, légy segítségünkre, mert mi nem tudunk ilyen engedelmesnek lenni magunktól, és a magunk erejével nem tudunk győzelmet aratni sem. Köszönjük, hogy a mi megtartásunk, erősségünk és győzedelmünknek a forrása Te vagy, Úr Jézus, és akkor leszünk győztesek, hogyha Te velünk vagy, hogyha Benned találta a mi életünk, és Te pedig hit által a szívünkben lakozol. Kérünk Téged, Urunk, hogy a mai igén keresztül is láttasd meg velünk a mi életünket, a jóra való csekély hajlandóságunkat, bűnös vágyainkat, és mutasd meg nekünk a Golgotát, ahol kifolyt a Te szent véred, mely „bűnt befedez, és tisztára mossa ruhánk.”

Köszönjük Úr Jézus, hogy Éretted és Általad járulhatunk most is a mi Atyánk színe elé, és köszönjük, hogy jelenlétben lehetünk ezen az órán is. Köszönjük, hogy megtartottad az életünket. Köszönjük, hogy hordoztál az elmúlt hét napjaiban, munkáiban, sokféle tennivalójában, örömeiben vagy bánatában.

A MIATYÁNK VII. – ÉS NE VÍGY MINKET KÍSÉRTÉSBE

Köszönjük Neked, Urunk, hogy Előtted állhatunk, és kérünk, hogy szólíts meg bennünket! Szólj hozzánk, táplálj minket hozzánk illő eledellel!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Máté írása szerinti evangélium 6. fejezetének a 13. verse első feléből, ahol így van megírva az ige: „*És ne vígy minket kísértésbe*”.

Amikor a Miatyánk magyarázatának soron következő részét vesszük, és a kísértésről szeretnénk szólni, akkor mindig eszembe jut, sajnós, az egyik volt tanárom, aki nagyon sokszor elsütötte azt a poént, hogy ő mindennek ellen tud állni, csak a kísértésnek nem. Nekünk viszont most pontosan az a feladatunk és célunk, hogy a mai alkalommal megvizsgáljuk és megnézzük azt, hogy hogyan lehet a kísértésben megállni, és hogyan lehet a kísértésben úgy megmaradni, hogy abból úgy jöjjünk ki, hogy az Úr iránti nagyobb hűséggel és odaszánással megyünk tovább.

Amikor a Bibliában elénk adja Jézus Krisztus ezt a kérést, akkor ez is azzal kezdődik, mint az előző, hogy „és”. Az eredeti szent szövegben is ott van ez a kis kötőszó: „és”. Tudniillik, az előző kéréshez, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket” – Jézus Krisztus ezt hozzákapcsolja. Emlékeztek, múlt vasárnap azt mondtam, hogy hozzákapcsolja a bocsánatkérést a kenyérekéréshez, mert amilyen szükségünk van a naponkénti kenyérre, ugyanúgy van szükségünk a naponkénti bűnbocsánatra is. Most tovább folytatja Jézus azzal, hogy hozzákapcsolja az előzőhöz, a bűnbocsánathoz azt, hogy „és ne vígy minket a kísértésbe”. A mi számunkra jelentse most azt, hogy miután az ember bűnbocsánatot kapott, vigyázzon, hogy meg is maradjon ebben, és ne kövesse el újra azt a bűnt, amit egyszer már Isten megbocsátott! Mint ahogy a Szentírásnak van egy olyan üzenete, amit sokszor említek, főképpen az Ószövetségben, vagy amikor Isten lehajol az Ő népéhez és ígét, rendelést és parancsot ad neki, akkor azt akarja, hogy a megszabadított nép, amelyet kihozott Egyiptomból, hatalmas kézzel és kinyújtott karral, szabad is maradjon. Ezért adja az Ő igéjét, a parancsolatokat, a rendelkezéseket, mert azt akarja, hogy az Ő népe abban a szabadságban, amelyre megszabadított, álljon is meg! Az Újszövetséggel is egybecseng ez, hiszen ott olvassuk: abban a szabadságban, amelyre megszabadított az Isten titeket, abban álljatok is meg!

Tehát, amikor ezt kérjük, hogy „ne vígy minket kísértésbe”, akkor valami ilyesmit kérünk az Úrtól: „Uram, a Tőled kapott fehér ruhám, amelyet tisztára mosott Jézus Krisztus vére, add, hogy megint be ne piszkolódjon! Add, hogy meg tudjam őrizni annak a tisztaságát! Ne vígy minket kísértésbe! Ne piszkolódjon be újra a gondolatom, a lelkem, a testem, az egész valóm, hanem azzal Neked szentelt életet tudjak élni! Tehát, azt add nekem, hogy a Te őrizeted alatt legyek; hogy megőriztessem a bűntől!” Hiszen azt mondja az ige: „aki titeket a bűntől megőrizhet...” – és ebben azt is kérjük, hogy igen, Urunk, őrizz meg bennünket a vétkektől, a bűnöktől! Az ilyen ember, ahogy a múlt alkalommal is említettem, nem gőgös lesz Isten jelenlétében, hanem alázatos. Nem gőgös lesz,

hogy most már nekem az Isten megbocsátott, most már azt csinálhatok, amit akarok! Amikor továbbviszi ezt a gondolatot Jézus: „és ne vígy minket a kísértésbe”, akkor valami ilyet is akar elénk hozni: és őrizz meg, hogy alázatosan járjak Veled, Uram, és ne akarjam újból elkövetni a bűnt; ne akarjak újból visszaesni; ne akarjak újból vétkezni!

Tehát, az ilyen ember nem arra apellál, hogy Isten nekem megbocsátott, akkor majd máskor is meg fog bocsátani, hanem már előre azt kéri, hogy őriztessék meg. Ebben, amikor ezt kérjük, megismerjük magunkat. Amikor ezt őszintén valaki elmondja, hogy „ne vígy minket kísértésbe”, akkor nemcsak azt az Urat állítja elénk Jézus, nemcsak azt az Atyát, aki megbocsátja a bűnt és elengedi népe maradékának vétkeit, hanem Benne magunkat is megismerhetjük. Tudniillik úgy, hogy „ne vígy minket kísértésbe”, mert mi olyan elesettek vagyunk magunkban; olyan gyarlók vagyunk magunktól; olyan gyenge a mi erőnk! Hogy énekeljük az egyik énekben? „Az én erőm kicsiny, s a bűn erős nagyon, Te tudsz, s akarsz segíteni, Hát segíts bajomon.” Mert amikor odaállsz az Úr elé, akkor ezt mondod: „Uram, olyan kevés készség van bennem még mindig a jóra! Még mindig csak csírája van bennem az engedelmességnek! Még mindig hajlandó vagyok minden gonoszra, és nemcsak hajlandó, hanem hajlamos is vagyok! Mert igaz, Uram, hogy elengedted a bűnt, nem megyek ítéletre, de ott maradt bennem a bűnnek a csírája! Ott van az én bűnös természetem, amellyel egész életemben harcolnom kell! Ilyen vagyok! Hát ne vígy a kísértésbe engem!” Szíve mélyéből vallja az ilyen ember: bármikor feltörhetnek ezek az indulatok, ezek a gonoszságok, amelyek kísértenek bennünket.

Amikor gyermek voltam, sokszor csodálkoztam falun azon, hogy valaki olyan rendben tartotta a kertjét, hogy soha egy szál gaz nem volt benne. Még a gyümölcsfák alatt is szépen elgereblyézett mindent, de két hét múlva már megint gazos, már megint kell kapálnia! Aki minden évben, és minden alkalommal kivágta a gyomokat és kikapálta a kertjét, annak is megint jön fel a gyom. Valaki egyszer azt mondta: tudod, azért van ez, mert tele van a föld gyommaggal, és amikor ezek a gyommagvak felszínre kerülnek, akkor olyan körülmények közé kerülnek, hogy ott elkezdenek megint csírázni. Mert amíg a gyommag mélyen van, addig szinte érzi, hogy felesleges, mert olyan nagy távolságot nem tud áttörni, de amikor felülre kerül, akkor elkezd csírázni. Hát én így értettem meg, hogy ilyen a mi emberi szívünk, amelyet Jézus Krisztus megkapált, ahonnan kiirtotta a bűnt, kiirtotta a gyomot, de onnan bármikor előtörhet, felszínre kerülhet az a gyommag, amely kicsírázik, és ismét előnti a földet.

Éppen ezért, hadd beszéljek először arról, amiről Isten igéje is tanít bennünket: ha a gyommagnak olyan körülmények közé kell kerülni, ami között kicsírázik, a kísértésnél is vizsgáljuk meg, hogy valóban mennyire fontosak a körülmények vagy az adott helyzet! Amikor Péter fogadkozik, és azt mondja Jézusnak, hogy „Uram, te veled kész vagyok mind halálra, mind tömlöcre menni!”, akkor még nem tudja, hogy lesz egy adott helyzet, lesz egy bizonyos körülmény a tűz mellett, a főpap udvarában, amikor háromszor fogja megtagadni az ő Mesterét. Aki még fogadkozik, de Jézus azt mondja neki: mielőtt a kakas

A MIATYÁNK VII. – ÉS NE VÍGY MINKET KÍSÉRTÉSBE

megszólal, háromszor megtagadsz engem! Péter így gondolja: nem adatik majd olyan helyzet, olyan körülmény, amelyben elbukom vagy megtagadom az én Uramat, Mesteremet, Jézus Krisztust.

Tehát, amikor ezt imádkozom, hogy „Uram, ne vígy kísértésbe”, akkor ez azt jelenti, hogy „Őrizz meg egy olyan adott helyzettől engem, amelyben megkísértetem; amelyben elbukom; amelyben kiderül, hogy félelmeim vannak; amikor kiderül, hogy félttem magam, meg a saját életemet!” Így írtam fel, hogy **„a kísértés, tehát, egy adott helyzetben ellenünk intézett támadás”**. Ezért mondja a Szentírás, hogy Isten senkit nem kísért, mert Ő nem ellenünk van, hanem értünk. Isten azért nem kísért, mert Ő nem úgy akar támadni, hogy Én a te ellenséged vagyok. Amikor a Biblia azt mondja, hogy az Isten kísért valakit, amit teljes örömmel is lehet tartani, ahogy Jakab apostol vallja, akkor azt csak úgy vehetjük, hogy megpróbálja, megismerjen engem, és hogy hitben újból rá tudjak támaszkodni! De amikor a Sátán kísért, akkor ő ellenünk támad! Isten azért nem kísért ilyen értelemben, mert Ő nem ellenünk van. Ő nem ellened van, hanem pontosan érted van. Ő pontosan veled van. Olyan csodálatos megérteni ezt, testvérek!

Emlékeztek Jézus megkísértésére, amelyet Máté és Lukács is leír az evangéliumban! Amikor kísértetik, amikor odamegy hozzá a Sátán, van egy adott helyzet, hogy negyven napig böjtölt Jézus, és végre megéhezett. Amikor Jézust megkísérti a Sátán, akkor nagyon komolyan kell venni azt, hogy ha Ővele próbálkozott, akiben nem volt bűn, akiben nem volt gyommag, akiben nem volt bűnre való hajlam sem, akkor mennyivel inkább próbálkozik velünk! Tehát, amikor ezt imádkozom, akkor arra gondolok, hogy „Uram, igen, nagyon kísértető vagyok!” De amikor azt kérjük, hogy „őrizz meg; ne vígy minket kísértésbe!”, akkor ezt is kérjük, hogy „őrizz meg; támogass; adj erőt a kísértésben!” Ha olyan helyzetbe vagy olyan körülmények közé kerülök, akkor abban őrizz meg!

Figyeljétek meg, amikor Jézust kísérti a Sátán, akkor nemcsak az adott helyzet a döntő, hanem mindig az adott hiány! A Sátán azt akarja kihasználni, mikor Jézus végre megéhezett. Van egy kenyérhiány, és a Sátán ajánlkozik: azt a hiányt majd én betöltöm! Majd én megmutatom a módját, meg az útját, hogy azt a hiányt hogyan tudod betölteni! Így nézzük meg ezt az ígét; nem kapjuk-e rajta magunkat, hogy igen, az adott körülmény, az adott hiány vagy az adott vélt hiány? Azért, mert nekünk sokszor olyan vélt hiányaink vannak! Erre a Sátán ajánlkozik, hogy ne azt az Urat kérd, aki szükségünk beteljesíti, Aki megígérte az ígében, hogy „jól tudja a ti Mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van!” Milyen szép, amikor azt mondja az ige, hogy „betölti javival a te életedet!” Te pedig érzel valami hiányt, hogy valamit az Isten nem töltött be, akár a magánéletedben, akár a munkádban, akár az anyagi helyzetekben, valamit Isten megtagadott tőled, valamit nem adott meg; és akkor jön a kísértés. Azt mondja: majd én megadom neked!

Így volt az Édenkertben is, amikor a Sátán azt akarta elhíttetni, és sikerült is neki az első emberpárral, hogy „valamit az Isten nem adott meg neked, ennek a fának a gyümölcséből!” Sőt, továbbmegy: egy fának a gyümölcséből se...

Isten valamit elzár tőled! Akkor látja Éva, hogy jó az a fa eledelre, kedves a szemnek, és felgerjed a szívében az, hogy Isten nem adott meg, eltiltott valamit! Nekem az kellene! – és elfogadja a Sátán ajánlatát, azt az utat. Jézus azért győzött a kísértésben, mert nem fogadta el azt az utat! Isten nekünk megmutatta a kenyér útját, és azt mondja: az nem az, hogy változtasd a köveket kenyerekké! Az nem az, hogy a kövekből csinálod kenyeret, mert Isten megadott egy utat, amit be kell járni! A Sátán meg azt mondja: én tudok egy rövidebb utat, és adja az ajánlatát.

Vagy amikor Ákán meglátja Ainál a babiloni köntöst, meg meglátja a pénzt és megkívánja, és rögtön arra gondol, hogy ellássa, elveszi, mert majd ebből a honfoglalás után milyen szép darab földet fog tudni venni! Isten megígéri: nektek adom azt a helyet, nektek adom azt a földet! Ákán azt mondja: azért biztos, ami biztos! Jobb, hogyha az árát félretesszük, mert majd abból fogok tudni venni! Amikor Isten ajándékba adja, a Sátán mindig azt mondja: meg tudod szerezni! Vedd el! Meglátja, megkívánja és elveszi. Gondoljatok Dávidra, aki a palota tetején járkál! Egy adott helyzetben, amikor mindenki ott van a csatában, akkor Dávid este járkál a palota tetején, és meglátja Bethsabét. Megkívánja és elveszi. Micsoda indulatok szakadnak fel, és micsoda következményei lesznek az ő engedetlenségének! Annak a kísértésnek, amelyben ő úgy gondolja, hogy neki az az asszony kell, mert akkor lesz boldog; mert akkor lesz megelégedett!

Ó, testvéreim, mi tehát a kísértés? Így is meg lehetne fogalmazni – ez a második, amit kiemeltem –, hogy „**izgatás a gonoszra**”. Tehát, amikor kérjük, hogy „ne vígy minket kísértésbe”, akkor: ne adj olyan helyzetet, amelyben izgathat a gonosz! A lelkünkkel való incselkedés a gonosz részéről: izgatás a gonoszra, valamit nem kaptál meg!

A múltkor, egy baráti körben beszélgettünk arról, hogy az ébredés idején, mikor zúgott az Úrnak Lelke, mennyből alájövő, több áldott eszköze volt Istennek, áldott igehirdetők, akik ezreknek hirdették boldogan a Krisztus keresztjét, és a többiek azt vették észre, hogy egyszer csak elhajlanak, egyszer csak behódnak. Egyszer csak, az adott körülmények között, az adott rendszert kezdik el kiszolgálni ahelyett, hogy az Urat szolgálnák! Sokak életét olvastam és utánajártam, amikor az ébredéssel foglalkoztam, és többen azt mondták, hogy azért tették, mert úgy érezték, hogy nem vitték semmire. Nem kaptak beosztást, nem kaptak rangot, nem kaptak pozíciót. Nem lettek a teológián tanárok. Éppen tegnap, a csendeshétvégén mondtam: olyan hálás vagyok Istennek, hogy ez alatt a harmincegy év alatt, a közegyházban én még tűzrendészeti előadó sem voltam!

Tehát, mi a legnagyobb kincsünk? Mi a legnagyobb ajándékunk? Nekem az, hogy harmincegy éve hirdethetem az ígét. Nem ez a legnagyobb pozíció? Nem ez a legnagyobb kitüntetés, hogy Isten az élő igéjét adja a szívünkbe? Én olyan boldog embereket láthattam az ébredés után! Láthattam olyanokat, akiket eldugtak kicsiny falvakba. Elküldtek lelkipásztorokat olyan helyekre, ahol nincs út, nincs vasút, nincs busz, nincs közlekedés, azért, hogy ne tudjanak kimenni sehova, meg oda se tudjanak menni az emberek, és némelyek olyan boldogok

A MIATYÁNK VII. – ÉS NE VÍGY MINKET KÍSÉRTÉSBE

voltak, mert azt mondták: Istennek van itt is egy kis maroknyi népe! Mi hirdethetjük az igét! Hát kell ettől több? Mikor az ember érez egy hiányt, mert ő többet gondolt! Vagy belekerülhet valaki egy olyan kísértésbe, amikor esetleg azt mondja: az én feleségem annyit dolgozik, nem hallgat meg engem, de esetleg ott van egy munkatárs, akivel össze vagyok zárva, az meg meghallgat! Ott a kísértés, és sorolhatnám tovább a példákat.

Amikor úgy érzed, hogy hiányod van, akkor menekülj oda ahhoz az Úrhoz, aki azt mondja, hogy betölti javaival a te életedet! Akinek a jelenlétében nem szűkölködsz, hanem akiről azt mondja Isten igéje – úgy szeretem ezt az igét: „Az egeken száguld segítségedre.” Miért nem kéred? Miért nem hívod? Miért nem mondd ezt: tarts meg, Uram, a kísértésben! A kísértésben tehát benne van, hogy amit Isten meg akar neked adni, azt én más úton is megszerezhetem. De nincs más út, csak Jézus Krisztuson keresztül! Éppen ezért, amikor kérjük, akkor ezt kérjük: ne adj olyan helyzetet, Uram, amely szívemet csábíthatja és vonhatja a gonoszra! Azért, mert földi életünk kísértő helyzetek és körülmények sorozata.

Az, hogy „ne vígy minket kísértésbe”, ezt jelenti: Uram, add, hogy nézzek Jézusra, akiről azt mondja a Zsidókhöz írt levél, hogy szintén megkísértetett, de tud segíteni azokon, akik szintén megkísértetnek! A Zsidókhöz írt levél 2. fejezete és a 4. fejezete is olyan nagyszerűen tárja elénk, hogy hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett, kivéve a bűnt, és segíthet azokon, akik megkísértetnek. Luther azt mondta a kísértésről, amikor erről beszélt: „A kísértés megtanít Jézus karjaiba menekülni.”

A kísértés ösztönzés arra, hogy menekülj Jézus karjaiba, és ne a magad erejéből akarj megállni! Az egyik reformátor így mondta: „Úgy van ez, mint mikor a kutya úzi a macskát, az felmászik a fára. A kutya ugatja, de nem férhet hozzá.” Milyen nagyszerű képe ez a kedves 18. századi református igehirdetőnek! Aztán ez az igehirdető hozzátette: „Így légy te is, testvérem, mert nekünk is van egy fánk, ami menedékké lett nekünk a gonosszal szemben és a gonosz ellenére!” Akkor menekülj oda a golgotai kereszthez, ahol Jézus Krisztus szenvedett érted, mert akkor nem férhet hozzád! Vicsoroghat, tajtékozhat, ugathat, mint a kutya, de meglátod, hogy a Sátán mégiscsak meg van kötve! Úgy jársz, mint amikor a zarándok mennek át a mennyei Jeruzsálem felé a keskeny úton, és azt látja, hogy két oldalt oroszlánok vannak, és az oroszlánok vicsorítanak, bömbölnek. A szegény zarándok összeretnek, de amikor közelebb megy – mert, ha Isten azt mondta neki, hogy ezen az úton kell menni, akkor ezen az úton kell menni, akármilyen történik is – akkor látja, hogy az oroszlánok meg vannak kötve. Igaz, hogy vicsorognak, bömbölnek, ordítanak, mutatják a hatalmas metszőfogaikat, de meg vannak kötve, és éppen annyi hely van, hogy azon ő át tud menni a mennyei Jeruzsálem felé.

Milyen csodálatos, mikor leírja a könyv szerzője, hogy ilyen a kísértés, de te ne félj, mert a te Megváltód legyőzte a Sátánt! Legyőzte a kísértőt, mert meghódította. Nincs okod félni, mert bár ordít, „keresvén, kit nyeljen el” – mondja az apostol, de Isten garanciát vállalt Jézus Krisztusban érted: „senki ki nem ra-

gadja őket az én kezemből!” Amikor azt kérjük, hogy „ne vígy a kísértésbe”, akkor azt is kérjük, hogy „Uram, tarts szorosán a Te kezében, mert én olyan engedetlen vagyok, hogy én kimásznék onnan!” Van egy kedves lelki ének, amely így kezdődik: „Tarts vérző oldaladnál, Megváltó Krisztusom! Ha te magamra hagynál, Elbuknám, jól tudom.” Hát legyen ez a könyörgésünk, amikor azt kérjük, hogy „ne vígy kísértésbe”, akkor ugyanúgy azt is kérjük, hogy „tarts szorosán engem, Uram, a Te kezében!”

Amikor azt kérjük, és ezzel szeretném befejezni, hogy „ne vígy kísértésbe”, akkor azt is kérjük, hogy győzelmes hívő életet adj nekünk! Ne olyat, hogy megadjam magam, és kitűzzem a fehér zászlót rögtön az ellenség előtt, hanem: adj nekem, Uram, győzelmet a kísértésekben! Adj győzelmet ezekben a helyzetekben, a mindennapi körülményekben! Az előző példákhoz hasonlóan, van egy körülmény, van egy adott helyzet, és akkor kiderül, hogy az ember mélyén ott lapul egy tolvaj, amely egyesül a mi akaratunkkal. Így magyarázták ezt annak idején a reformátorok is, hogy: nem az a baj, hogy van egy adott helyzet. Ákának nem az volt a bűne, hogy meglátta, hanem az, hogy megkívánta a zsákmányt, és a kívánság egyezett az ő akaratával. Valahogy így is mondhatnám: megtermékenyült a kívánság, és lett belőle pusztulás. Lett Isten népének a megállása, és az Akor völgyében felszállt a füst. Romlást hozott az egész családjára ez a szerencsétlen ember, mert megkívánta és elvette. Romlást hozott Ádám és Éva az emberiségre, amikor megkívánta és elvette, amit a Sátán kínált az adott helyzetben. Éppen ezért, milyen csodálatos, látjátok itt az úrasztalát, ahogy Ádámban és Évában elbukott az emberiség, úgy Jézus Krisztusban Isten elküldte az Ő egyszülött Fiát, hogy győztes serege is legyen ezen a földön, aki Jézus Krisztussal jár és Benne hisz!

Amikor ezt kérjük, testvéreim, hogy „ne vígy minket kísértésbe”, akkor azt is megvalljuk, hogy az a helyzet, amibe kerülök, nem a véletlen műve; az nem a sors keze; hanem ez azt is jelenti, hogy a hívő ember megvallja: Uram, Te irányítod az én lépteimet! Ne vígy engem olyan körülményekbe! Nem a véletlen műve az, hogy én belekerülök egy nehéz helyzetbe, hanem lehetőséget adott nekem Isten arra, hogy megvalljam az én hitemet. Jakab is csak így gondolhatja azt, hogy öröm lehet a kísértés, mert lehetőség arra, hogy megvalljam az én Uramat. Ahogy Ábrahámnak is milyen nagy lehetősége volt ez! Nagy kísértés volt, amikor azt mondta neki az Úr: vedd a te egyetlenegyedet, akit szeretsz, és vidd fel a Mórija hegyére! Ez Ábrahámnak lehetőség volt arra, hogy megvallja az ő drága, Istentől kapott hitét, hogy „szeretlek, Uram, én erősségem.” Jobban szeretlek, mint a fiamat! Jobban szeretnék engedelmeskedni Neked, és győzelmet akarok aratni! Vagy Jób, akiről tudjuk, hogy az Ószövetség nagy szenvedője volt. Mikor erről az ígéről beszélek egy-egy temetésen, soha nem azt mondom, hogy Jób, a nagy szenvedő, hanem Jób, az Ószövetség nagy hitvallója volt, mert megvallotta: „tudom, hogy az én megváltóm él”. Tehát, lehet a kísértés, a nyomorúság, amibe Isten megengedi, hogy belemenjünk, alkalom arra, hogy megvalljam a hitemet, a hovatartozásomat! „Ne vígy minket, Uram!” Add, hogy ha lehet, ne kerüljek olyan körülmények közé, de ha már

A MIATYÁNK VII. – ÉS NE VÍGY MINKET KÍSÉRTÉSBE

megengedted, ha beleviszel, akkor adj erőt a megmaradásra! Adj erőt a kitartásra! Adj erőt a hitre! Adj erőt a reménységre! Adj erőt a bizonyágtételre! Adj erőt a hitvallásra! Ezt mind kérjük, amikor azt mondjuk: ne vígy minket a kísértésbe! Tudom, hogy az életem a Te kezében van. Te irányítod, az én járásomat; Te irányítod az én lépteimet, bele vihetsz olyan helyzetbe, amiről nem is gondoltam vagy nem is reméltem, hogy ez velem megtörténhet! Azt jelenti ez a kérés: add, hogy Rád bízunk magunkat kételkedés nélkül, és Jézus Krisztus győzelmében részesülhessünk!

Hadd fejezzem be egy kedves éneksorral, amikor ezt mondja az egyik ének írója: „És a Sátán, Lelkem kárán, Nem örül, nem árt nekem.” Ez a kísértésben való győzelem, mert azt mondja az ige: „álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek!” Emlékszem, hogy nálunk egy igehirdető gyakran azt mondta: „A Sátánnak mindig csak a hátát nézzétek!” Ezzel pedig Jézus Krisztus ígéje nekünk azt mondja: testvér, a kísértésben meg lehet állni; meg lehet maradni; ki lehet tartani; és boldog az, aki a kísértésben kitart!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy engedelmes voltál halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Köszönjük Neked, hogy azért teríthettük meg itt a szent asztalt, mert elrendelted, hogy emlékezzünk a Te kitartásodra. Emlékezzünk a kísértésben való megmaradásodra, amikor a kísértő megkönyékezett, hogy szállj alá, mentsd meg magadat, meg bennünket is, akkor Te nem szálltál le a keresztről, hanem véghezvitted a mi megváltásunkat; hogy legyen győzelem; hogy ne bukjunk el állandóan a kísértésekben, hanem győzelmünk is lehessen a Te erőd, a Te segítséged, a Te kegyelmed által.

Drága Urunk, mi is kérjük, hogy ne vígy minket olyan helyzetbe, olyan nyomorúságba, amely kísértés a mi számunkra, hogy feltegyük a kérdést: vajon Isten akkor hol van ilyenkor? Amikor kételkedünk a Te szeretetedben, amikor megkérdőjelezhetjük azt a kísértés miatt, hogy csakugyan betöltöd-e a mi életünket a Te javaiddal! Ne adj keserúséget a szívünkbe, Urunk, hanem adj a szívünkbe hitet, olyan hitet, amely naponta Rád bízza magát. El ne hagyj bennünket, hűséges Urunk, mert magunkban nagyon gyengék vagyunk, és a mi erőnk nagyon kevés. Add, hogy Rád nézzünk, a hitnek szerzőjére és bevégzőjére. Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, családtagjainkért, közelben és távolban, vizsgázókért, érettségire készülőkért. Kérünk, Urunk, Téged, a munkánkért, a gyülekezetünkért, hazánkért, nemzetünkért. Ezen a mai napon különösen kérünk a mi földrészünkért is. Köszönjük, hogy a Te kezében vagyunk, Urunk. Ne büntess úgy, mint érdemlettük Tőled, mi undok bűnünkkel, vétünkkel. Kérünk, hogy könyörülj ezen az egész teremtett világon, amely ma is kegyelmet kapott még, amely megtartatott még ezen a mai reggelen is. Légy velünk, Urunk, örömeinkben, terheinkben, bánatainkban! Hűséges Pásztorunk, Jézus Krisztus, Általad kérjük a mi mennyei Atyánkat.

Ámen.